

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Altera est, cur Deus amicis suis suam dulcedinem crebrò subtrahat: atque
vnde veram eius præsentiam liceat animaduertere. Capvt IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

lum vultum tuum, quem impij, velint nolint, extremo die summo cordis dolore conspicient. Væ, væ sempiternum illis, quos tanta manet calamitas. Hoc itaque Domine non possū non vehementer admirari, tam videlicet te esse horribilem, cum tamen ipse te a firmes summe amabilem.

SAP. Ego bonum sum incommutabile, semper eadem perseverans. Quod autem non eadē appareo, eorum causa accidit, qui me non eodem modo in vitijs & absque vitijs contuentur. Ex ipsa quidem natura amabilis sum: at nihilominus in vitia seuerè animaduerto, vt meritò timeri debeam. Equidem ab amicis meis castum & filialem timorem, & amicabilem amorem exigo, vt & timor eos semper à peccatis compescat, & amor mihi eos integra fide coniungat.

Deum & misericordem & iustum esse.

Altera est, cur Deus amicis suis suam dulcedinem crebrò subtrahat: atque vnde veram eius presentiam liceat animadvertere.

CAPVT IX.

MIN. Placet Domine quod dicis, & ita est vt ipsa velim. Sed hoc adhuc vehementer admiror, quod vbi anima tota deficit, præ tui ac amicabilem blanditatis dulcissimæ præsentia tuæ desiderio, planè obmutescis, & nec vnum saltem, quod audiri possit, verbum profers. Et cui id non doleat Domine, quod te vnicè & præ omnibus amanti animæ tam te exhibes alienum ac taciturnum?

C S. SAP.

OTV
45

SAP. Et tamen creaturæ omnes me loquuntur. MIN. Sed id animæ amanti nequaquam satis est.

SAP. Etiam quodcunq; verbum de me prolatum, amoris nuncius est, cordi illius destinatus: atque singulæ quæq; voces sacræ scripturæ de me cõscriptæ, mellifluæ amoris literæ sunt, non aliter accipiendæ, quàm si ipse ego illi eas scripisssem. Non tibi hæc meritò sufficere videntur?

MIN. At verò sanctissime Deus, amice omnium charissime, probè tibi cognitum est, non sufficere cordi amore flagranti, quicquid non est ipsemet vnicus dilectus, atque vnica consolatio sua. Tu quidem Domine tam amabilis, singularis, impenetrabilis ac inexhaustus amicus es, vt etiam, si omnes mihi loquantur Angelicorum spirituum linguæ, nihilo minus infedabilis amor in illud vnum, quod appetit & ardet, penetrare ac pertingere summopere nitatur. Certè anima tuæ accensa amore, præ regno cælorum te eligeret. Pace tua dixerim: Domine deceret te nimirùm paulo maiorem exhibere fidem tuæ amore miserè laborantibus, præ tuæ desiderio deficientibus ac arescentibus, tam crebrè tibi vnice dilecto & quidem amantissime ac profundissime suspirantibus: ad te miserandum in modum suspicientibus, medullitusque tibi dicentibus, *Reuertere, reuertere*: denique secum anxie conquirentibus & colloquentibus: Eheu putasne fortè illū offendisti? Putasne te deseret? Putasne vnquam tibi reddet melliticissimã præsentiam suam, vt cordis vlnis eum stringat suauiter, tuoque imprimat

Animæ cum
Deo expositio.

¶ Cant. 6.

mas pectori, quò dolor tuus & molestia omnis euanescat? Ista tu quidem audis & nôsti Domine, & tamen files.

SAP. Vtique noui hæc, & non sine magna animi voluptate incueor. Verùm tu quoq; mihi percontanti respondeas velim, quando quidem tam vehemens licet occulta te tenet admiratio. quid est quod summo creato spiritui inter omnia præcipuè arridet ac dulcissimè sapit?

MIN. Papæ Domine, quæstio hæc meum excedit captum, tu potius eam explices oro.

SAP. En faciam quod precaris. Supremo angelico spiritui nihil antiquius, nihil suauius est, quàm in omnibus meæ satisfacere voluntati: idq; adeò, vt si nosset ad meam cedere laudem, si vtricas & alia zizania extirparet, hoc præ omnibus cupidissimè exequeretur.

MIN. Profectò Domine nõ mediocriter hac me responsione perstringis. Id enim te velle animadverto, vt erga dilectionem capeffendam aut sentiendam animo sim libero & resignato, actui duntaxat laudem aucuper, tam in afiditate vel duricia, quàm suauitate.

SAP. Nulla est perfectior & excellentior resignatio, quam in sui derelictione esse resignatum. MIN. Atqui Domine nimis id acriter dolet. SAP. Vnde probatur virtus, nisi in rebus aduersis? Verumenimuerd pro certo habeas, venire me sæpius, atq; vt aditus in domum meam mihi patefcatur, petere, sed repulsam me perpeti: crebrò ceu peregrinum me accipi, indignè tractari, mox repelli foras. Porro ad animam mei amantem non tantū venio, sed etiã amica-

biliter

Quid Deo
maximè pla-
ceat.

Resignatio o-
ptima quæ.

OTV
45

biliter apud illam maneo & commoror: id ve-
rò tam fit occultè, vt lateat Mortales omnes,
præterquam qui prorsus abstracti viuunt & se-
parati ab hominibus, obseruantq; vias meas,
atq; in eam perpetuò incumbūt curam, vt gra-
tiaz meæ morem gerant, ac fati sint. Si quidem
secundum Diuinitatem meam purissimus ego
spiritus sum, atque in puris spiritibus spirita-
liter suscipior.

MIN. Quantum equidem conijcio, Domine
Deus, amator es admodum secretus & occultus.
Quamobrem oratum te velim, quædam mihi
signa proferas, quibus te reuera præsentem
nōsse liceat.

SA P. Certam præsentiam meam nulla rea-
lia melius poteris cognoscere, quam vbi me
abscondo, & quod meum est, retraho ab anima.
Tum demùm satis experiris quid ego sim, &
quid tu. Ego proculdubio bonum sum sempi-
ternum, sine quo nemo quicquam boni habet.
Cùm igitur bonum illud immensum, quod e-
go sum, benignè ac amanter impertior, ac dif-
fundo, quandam induunt bonitatem ea omnia
quibus me communico: ex qua re potest haud
obscurè colligi præsentia mea, quemadmo-
dum ex radijs suis SOL, qui tamen in sua spha-
ra perspicui non potest. Si ergo vnquam me
persenseris, ingressus in te ipsum, disce rosas
ab spinis secernere, & flores ex graminibus se-
legere.

MIN. Equidem Domine & perquiro & cō-
perio in me ipso magnam diuersitatē. Quando
derelictus sum, anima mea ita habet, vt agro-
tus quispiam, cuius est infectus gustus, cui nihil
libet

Quo iudicio
diuina præ-
sentia cogno-
scatur.

Status dere-
lictus quis.

libet, sed desipiunt omnia. Corpus torpore cō-
stringitur, animus prægrauatur: intus aridita-
te, foris tristitia laboro. Ingratum & inuisum
est, quicquid occurrere oculis, vel hauriri au-
ribus potest, quā tumuis etiam bonum sit. Pro-
nus sum in vitia siue defectus: debilis ad resi-
stendum hostibus: frigidus & tepidus ad quæ-
uis bona. Quisquis ad me accedit, vacuam in-
uenit domum. Nanque Pater familias non est
præsens, qui optimè consulere nouit, totamq;
familiam magno erigere animo. At verò dum
lucifer in animæ medullis oritur, mox do-
lor omnis abscedit, caligo omnis dispellitur,
ac luculentus existit oriturq; splendor. Cor ri-
det, mens attollitur, anima hilarescit: iocunda
& festiua apud me sunt omnia: quicquid intra
me & circa me est, totum in tui laudem conuer-
titur. Quod prius durum, difficile, molestum,
impossibile videbatur, fit repente facile & sua-
ue. Ieiunijs, vigilijs, precibus incumbere, pati
ac abstinere vel vitare, denique omnis vitæ as-
peritas ad tui præsentiam prorsus nihil vide-
tur habere molestiæ. Multam & ingentem
concupio fiduciam ac magnanimitatem, quam
tamen derelictus non sequor nec experior. A-
nima claritudine, veritate, suauitate perfundi-
tur, ita vt labor omnis in obliuionem abeat.
Cor dulcibus delectatur & abundat meditati-
onibus, lingua sublimiter fari nouit, corpus
ad quæuis aggrediēda promptum & alacre est:
& quisquis ad me consulendum accedit, subli-
mia pro voto consilia reportat. Denique non
aliter mihi tum affectus videor, quàm qui lo-
cum & tempus omne excefferim, atque in sem-
piternæ

Diuina lux
quid animæ
conferat de-
solatæ.

OTV

45

piternæ beatitudinis vestibulo consistam. Sed quis mihi præstet Domine, ut sic diu esse liceat. Proh dolor, momento celerius rursus subducitur. atque ad d. tum ferè nudus ac destitutus relinquitur diu satis, quasi nunquam quicquam eiusmodi perceperim: donec post multa & profunda cordis suspiria denuò restitatur. Tūc igitur id es Domine an ego potius? aut quid tandem est?

Dilecti absentiam potius, quam presentiam, sentiri.

SAP. Tu profectò ex te ipso nihil habes præter vitia & defectus. Itaq; ego id sum, atque huiusmodi amoris ludus est.

MIN. Ecquid est amoris ludus? SAP. Quòd diu is, qui diligitur, adest amanti, nescit amantem quam charus sit dilectus: dum verò dilectus ab amante separatur, tū demùm intelligit amantem, quam dulcis fuerit presentia dilecti. MIN. Ludus hic permolestus est. Sed quaeso Domine, estne inuenire quosdam in hac vita, apud quos ista vicissitudo presentia tua deserit?

SAP. Tales quidem rarissimos comperies. Nunquam enim mea frustrari presentia, non huius temporaria, sed æternæ vitæ est.

MIN. Sed qui tamen aut cuiusmodi sunt, qui te perpetuò presente fruuntur? SAP. Purissimi, ac æternitati similissimi. MIN. Hi verò qui sunt? SAP. Illi nimirum, qui ab omni medio & vitio, quantum maximè fieri potuit, sese expedierunt.

Quinam perpetuò hic Dei presentia perfruuntur.

MIN. Pijsissime Domine, doce me obsecrò, uti hac in parte pro mea imperfectione gerere me debeam.

Eccl. ii.

SAP. *In die bonorum ne immemor sis malorum, & in die malorum ne immemor sis bonorum: ita fiet ut neq;*

vt nec ex præsentia gratiæ meæ erigaris in superbiã, nec ex derelictione aut desolatione graui animi in cerore contraharis. Quod si obtuam imperfectionem necdum potes illi quàm ex me capis, delectationi libenter renunciare, saltem patienter me expectes, & amanter exquisiras. *MIN. Spes qua differitur, pijsime Domine, affligit animam.*

Prou. 13.

SAP. Ferat necesse est modo tristitia, modo iucunda, quisquis in hac vita amori vult esse deditus. Non putes satis esse, si certa quadam diei horula mihi vaces: Immo verò perpetuò secum habitare debebit, qui *DEVM* intus sentire & experiri volet, eiusque occulta haurire susurria, & arcanos ac mysticos sensus percipere. Sed quid tu ita inconsideratè oculis animoque vagaris, cum tamen semper tibi coram propolita sit & assistat æterna illa ac venustissima Sapientia, quæ nec ad momentum suos vnquã à te deflectit obtutus? Cur auditum in res peregrinas & extraneas dilabi ac distrahi pateris, cum intus tam multa tibi, eaque amoris plena mea inspiratione verba promantur? Cur ita miserè ac perniciosè obliuisceris tui, summi ac æterni boni veneranda cinctus præsentia? Denique quid vlla in re externa foris aucupatur & occupatur anima tua, quæ regnum Dei tam occultè intra se gerit? *MIN.* Quodnam est illud regnum cælorum Domine, quod animam intra se circumferre dicis?

Quò anime regnum Dei inter se gerat?

SAP. Nimirum iustitia, pax, & gaudium in Spiritu sancto. *MIN.* Animaduerto Domine ex his dictis tuis, multas te habere occultas in anima vias, ipsi penitus incompertas, teque

etiam

OTV
45

eam trahere in trō in suæ mentis abditos recessus, atque amanter & blanditer deducere ac invitare ad amandam cognoscendamq; præcellentissimam diuinitatem tuam, quæ prius soli erat intenta dulcissimæ humanitati tuæ.

*Tertia difficultas est, cur Deus amicis suis tot
sinat aduersa accidere in hoc
mundo.*

CAPVT X.

Jerem. 12.

MIN. Adhuc quiddam meo hæret in pectore dulcissime Deus, quod vtinam tibi proferre liceat. Vtinam cum boni venia tua permissum sit mihi tecum in disputationem ingredi, quemadmodum de S. Ieremia legimus. Quæso amantissime Domine, non grauatè accipias, sed comiter & benignè auscultes. Aiunt quidam, tamen si mellifluus valde ac intimus sit amor tuus & amicitia, ac nihilominus te permittente, multo interim labore ac dolore hæc eis constare ob multimodas & quædam valde acerbis, quas eis pateris euenire, perpeffiones & cruces: vt est, quod toti Mundo sunt contemptui, pluresq; alij aduersi casus intus & foris occurrentes. Nam simulatq; in corpore quis ingressus sit amicitiam, euestigio eum se preparare ac fidenti & infracto animo offerre debere ad perferendas afflictiones. Per bonitatem tuam obsecro te Domine, ecquid in his suauitatis experiri queant? aut qua ratione perire peti potes, vt hæc amicis accidant tuis? an forte non curas ist hæc nôsse?

SAP.